

[A. M. Hansen.]

frugtbringende paa anden Maade. Set fra Samfundets Side kan det jo paa en Maade kun være til Gavn, at saa mange som muligt erhverver sig saa fyldige Kundskaber og saa god en Uddannelse som muligt, og set fra Skolens Synspunkt kan det kun være til Gavn, at der er mange Ansøgere til de ledige Stillinger, forudsat da, at man udvælger de dygtigste iblandt dem.

Medens en saadan Betragtning med Rette kunde gøres gældende i andre Tilfælde, saa tror jeg ikke, den er holdbar i det foreliggende Forhold, og det af flere Grunde. Dels er Læreruddannelsen af en saa speciel Art, at den ikke, i hvert Fald direkte, befordrer Adgang til noget Erhverv, der ligger uden for Skolearbejdet, og dels er det jo saadan, at den Seminarieordning, vi har, medfører betydelige Udgifter for Staten for hver enkelt Persons Uddannelse, hvad enten denne finder Sted paa Statens Seminarier eller paa de private Seminarier. Jeg mener derfor, at det ikke lader sig forsvare, hverken af Hensyn til de unge eller af Hensyn til Statens Økonomi, at fortsætte med aarlig at bekoste Uddannelsen af henimod 50 pCt. flere Lærere, end vore Skoler har Udsigt til at kunne beskæftige.

Det af Undervisningsministeren i Januar 1933 nedsatte sagkyndige Udvalg har ogsaa været inde paa lignende Betragtninger, og efter indgaaende Undersøgelser og Overvejelser kom man til samme Resultat. Udvalget fremhæver i sin Betænkning tre Maader, paa hvilke man kunde tænke sig at træffe Foranstaltninger til Nedsættelse af Antallet af uddannede Lærere, nemlig Standsning af al Tilgang til Seminarierne i 1934, Begrænsning af Elevantallet i hver Klasse i Seminarierne og Nedlæggelse af Seminarier.

Angaaende det første Forslag, Standsning af al Tilgang til Seminarierne, udtaler Udvalget jo en stor Beklagelse over, at man derved udskyder den nye Læreruddannelses Igangsættelse, og Ministeren har derfor ikke villet gaa den Vej. Angaaende Begrænsning af Elevantallet i Klasserne forstaar jeg, at dette allerede er sket, idet Klassesallet er nedsat fra 28 til 25. Angaaende den tredje Udvej: Nedlæggelse af nogle Seminarier, har denne altsaa faaet Form i det foreliggende Lovforslag, hvis Indhold der allerede er gjort udførligt Rede for. Jeg skal blot paa mit Partis Vegne udtale, at vi, hvor meget det end maa beklages, ikke ser anden Udvej end at indskrænke Seminariernes Antal, hvorfor vi kan give vor Tilslutning til, at der i det

kommende Udvalg søges opnaaet den for alle Parter mest tilfredsstillende Løsning af dette vanskelige Spørgsmaal.

Om Enkelthederne i Lovforslaget ønsker jeg at udtale følgende. Angaaende Forslaget om at nedlægge eller flytte Jonstrup Seminarium maa jeg, som jeg under tilsvarende Forhandlinger i Rigsdagssamlingen 1930—31 har givet Udtryk for, stærkt beklage, at dette skal ske. Jeg forstaar helt og fuldt den Modstand, der fra Jonstrup-Vennernes Side, baade de gamle og de nye — jeg hører til de gamle Jonstrupere — kom til Orde herimod, og hvis jeg kunde øjne nogen anden forsvarlig Løsning, vilde jeg stille mig paa deres Side, der arbejder paa at bevare Jonstrup Seminarium ude i den herlige Egn, hvor det har ligget i 11/4 Aarhundrede. Men indrømmes maa det, naar man ser rent sagligt paa det, at med sine gamle Bygninger vil Jonstrup Seminarium blive en kostbar Institution at opretholde. Men skal Jonstrup flyttes, ja, saa mener jeg, at den her foreslaaede Ordning, at flytte Jonstrup ind til Hovedstaden og forene det med Femmers Kvindeseminarium til et københavnsk Statsseminarium, ikke er den bedste Løsning, jeg kunde tænke mig.

Jeg er imod det af flere Grunde, af hvilke jeg skal anføre: Jeg er i al Almindelighed imod den Bestræbelse, som man Gang paa Gang møder, og som gaar ud paa at samle alt i Hovedstaden. København, synes jeg, har nok i Forvejen, København har Statens Lærerhøjskole og saa at sige alle de andre Læreanstalter. Dernæst er Forslaget om Overtagelse af Femmers Seminarium for mig at se alt for bekosteligt. Efter de i Bemærkningerne givne Oplysninger forstaar jeg, at Prisen for Bygninger og Inventar vil komme op over 600 000 Kr. Nej, det er langt, langt dyrere end en tilsvarende Ordning, hvis vi f. Eks. vendte Blikket den anden Vej, og jeg vil derfor tillade mig at bede om at faa overvejet i det kommende Udvalg, om ikke Jonstrup Seminarium, hvis det skal flyttes, saa maatte blive flyttet til Vordingborg og forenet med Seminariet dør til Vordingborg Statsseminarium. Jeg har tidligere, under Forhandlingerne i Rigsdagssamlingen 1930—31 om Seminarieordningen, anbefalet at erhverve Vordingborg Seminarium og gøre det til et Statsseminarium, og jeg anbefaler paa det varmeste, at man tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse, inden man træffer sine endelige Beslutninger. Jeg synes nemlig, at mange vægtige Grunde taler herfor. Jeg skal blot pege paa enkelte af disse, idet jeg